

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 23/2016
20.01.2016. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Веска Крстајића, Биљане Синановић, Милунке Цветковић и Радослава Петровића, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Милом Ристић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног М.Е., због кривичног дела разбојништво из члана 206. став 1. Кривичног законика и др, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног М.Е., адв. О.Ј., поднетом против правноснажних решења Основног суда у Суботици Кв 899/15 од 16.12.2015. године и Вишег суда у Суботици Кж2 137/15 од 23.12.2015. године, у седници већа одржаној дана 20.01.2016. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног М.Е., адв. О.Ј., поднет против правноснажних решења Основног суда у Суботици Кв 899/15 од 16.12.2015. године и Вишег суда у Суботици Кж2 137/15 од 23.12.2015. године.

Образложење

Решењем Основног суда у Суботици Кв 899/15 од 16.12.2015. године, продужен је притвор према окривљеном М.Е. одређен решењем судије за претходни поступак Основног суда у Суботици Кпп 268/15 од 02.10.2015. године, број Кпп 268/15 од 29.10.2015. године и продужен решењем Основног суда у Суботици Кпп 297/15 од 26.11.2015. године а који му се рачуна од дана и сата лишења слободе и то од 01.10.2015. године. Истовремено је одређено да притвор окривљеном по том решењу може трајати најдуже 30 дана односно до 15.01.2016. године.

Притвор је окривљеном продужен по законском основу из члана 211. став 1. тачка 3) ЗКП.

Истим решењем одбијен је као неоснован предлог браниоца окривљеног од 14.12.2015. године да се истом одреди кућни притвор са електронским надзором – наногицом.

Решењем Вишег суда у Суботици Кж2 137/15 од 23.12.2015. године, одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног М.Е. изјављена против решења Основног суда у Суботици Кв 899/15 од 16.12.2015. године.

Против наведеног решења бранилац окривљеног М.Е., адв. О.Ј., поднела је захтев за заштиту законитости, због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 5), 7) и 11) и став 2. тачка 1), 2) и 3) ЗКП, те због повреде кривичног закона, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и повреде међународних конвенција и уговора, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев и побијана решења укине или преиначи и окривљеног пусти на слободу.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку и у седници већа, коју је одржао без обавештења Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета, па је нашао да захтев ваља одбацити, из следећих разлога:

Одредбом члана 484. ЗКП, прописано је да се у захтеву за заштиту законитости мора навести разлог за његово подношење (члан 485. став 1. ЗКП), а да се у случају из члана 485. став 1. тачка 2) и 3) ЗКП, мора доставити и одлука Уставног суда или Европског суда за људска права.

Када се захтев подноси због повреде закона (члан 485. став 1. тачка 1) ЗКП), окривљени преко свог браниоца, а и сам бранилац који у корист окривљеног предузима све радње које може предузети окривљени (члан 71. тачка 5) ЗКП), такав захтев може поднети само из разлога прописаних одредбом члана 485. став 4. ЗКП.

При томе, обавеза навођења разлога за подношење захтева због повреде закона (члан 485. став 1. тачка 1) ЗКП), подразумева не само формално означавање о којој повреди закона се ради, већ и указивање на то у чему се она састоји.

У конкретном случају, у захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног М.Е., истиче се да је правноснажним решењима учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 3) и 7) ЗКП, а с тим у вези наводи да су одлуке о избору судија и тужилаца донете на нелегалан и нелегитиман начин. Надаље, у захтеву се наводи да је првостепени суд пропустио да саслуша окривљеног у присуству браниоца, о предлозима ОЈТ за одређивање притвора и да на погодан начин обавести јавног тужиоца и браниоца о времену и месту саслушања окривљеног сходно члану 212. став 2. и 3. ЗКП, на који начин је учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 5) и 11) и став 2. тачка 1), 2) и 3) ЗКП, те да је изрека првостепеног решења нејасна и неразумљива јер у њој није конкретизован час када истиче притвор, а на који начин је учињена и битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП.

Поред тога, у захтеву се истиче да образложење првостепеног решења не садржи доказе који би указивали на постојање основане сумње да је окривљени извршио предметно кривично дело, те да ни првостепено ни

другостепено решење не садржи образложење због чега се у конкретном случају несметано вођење кривичног поступка не може постићи и блажом мером – забраном напуштања стана (коју бранилац у захтеву означава као меру „кућног притвора са наногицом – уз мере електронског надзора“), те да је оваквим поступањем суд повредио члан 31. Устава по коме се трајање притвора своди на најкраће неопходно време и притвореник пушта да се брани са слободе чим престану разлози због којих је притвор одређен, указујући надаље да је окривљени до сада неосуђиван и да у образложењу побијаног решења нису наведени јасни разлози које то околности, као особите, указују да би могао поновити или учинити ново кривично дело.

Из изложених навода произилази да бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости само формално означава повреде закона због којих је подношење захтева дозвољено окривљеном односно његовом браниоцу (битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 7) и члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП), не конкретизујући у чему се ове повреде састоје, али да се захтевом у суштини указује на недозвољене разлоге за подношење овог ванредног правног лека, обзиром да се оспорава чињенични закључак нижестепених судова у погледу основа за одређивање притвора према окривљеном М.Е., као и закључак суда о постојању основане сумње да је окривљени извршио кривично дело за које се терети, те да се указује на постојање битних повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 3) и 11) и члана 438. став 2. тачка 2) и 3) ЗКП, а које повреде нису предвиђене као дозвољен законски разлог за подношење овог ванредног правног лека од стране окривљеног, односно његовог браниоца, сходно одредби члана 485. став 4. ЗКП, то је Врховни касациони суд захтев браниоца окривљеног у овом делу одбацио као недозвољен на основу члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП.

Исти захтев, у делу у којем се указује на повреде међународних конвенција и уговора, односно на повреду одредбе члана 31. Устава одбачен је на основу члана 487. став 1. тачка 3) ЗКП, обзиром да захтев у овом делу нема законом прописан садржај у смислу члана 484. ЗКП, а имајући у виду да бранилац окривљеног уз захтев није доставио одлуку Уставног суда или Европског суда за људска права којом је утврђено да је окривљеном повређено и ускраћено људско право и слобода зајемчена одредбом члана 31. Устава Републике Србије.

Из наведених разлога, а на основу одредбе члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП у вези са чланом 485. став 4. ЗКП, у делу у којем је захтев одбачен као недозвољен, а на основу члана 487. став 1. тачка 3) ЗКП, у вези са чланом 484. ЗКП у делу у којем је захтев одбачен јер нема законом прописани садржај, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци решења.

Записничар-саветник
Мила Ристић,с.р.

Председник већа-судија
Невенка Важић,с.р.